

En komisk operation med et gran af cykling i

Onsdag aften fuld gear med Jan Brink ved roret i spinnerlokalet, for torsdag morgen kl. 07.30, at sidde klar til lægens sidste gennemgang med patienterne inden operation. Vi fik alle tegnet en stor pil på det ben eller den fod, der skulle opereres. Selv om det har været meget oppe med fejloperationer, kunne jeg ikke lade være med at more mig over dette indslag – en simpel og effektiv løsning – det skulle i hvert tilfælde ikke være den forkerte fod, der blev lappet sammen. For mit vedkommende drejede det sig om et overrevet samt et ”slapt” ledbånd i min ankel. Skaden havde jeg opnået ved løb for 17 år siden en mørk stjerneklar november aften med 5 minus grader – det var inden der var noget der hed ”Global opvarmning”. Siden har jeg med jævne og stadig oftere mellemrum vredet om, og nu skulle der altså gøres noget ved det.

Så kom den benhårde, formentlig, oversygeplejerske med opsat, stålgråt hår (I har sikkert allerede dannet jer et billede af hende) og ”indlagde” mig. Hun gennemgik hendes tjekliste – tjek, tjek, tjek. Men så begyndte problemerne at opstå, for hun skulle finde min puls. Hun rodede rundt med mit håndled, og pludselig fik hun et fast greb og øjnene blev rettet mod uret.

Så kiggede hun på mig, for ligesom at måle mig af, og så sagde hun: ”Er du i go’ kondition?”

”Ja – det skulle jeg da mene” fik jeg sagt. ”Hvad målte du den til?”

”40” sagde hun.

”Det kan jeg ikke forstå, jeg har selv målt den til 42” Sagde jeg. Men når hun havde sagt 40, så havde hun sagt 40, og det var ikke sagt for skæg skyld fornemmede jeg, så jeg insisterede ikke.

Nå, men 1 times tid senere, ku’ jeg ikke holde mig længere, jeg skulle altså sådan t.sse. Så jeg luskede op og nåede 2 skridt uden for døren, og blev så standset af et:

”Hvor skal du hen?”. Lød det i et bestemt tonefald, som jeg ikke mener, at have hørt siden jeg var skoledreng. Lynhurtigt løb jeg alle muligheder igennem; hvad d.len kunne jeg have gjort forkert? Jeg ku’ simpelthen ikke regne det ud!

Jeg kiggede op på det nye trusselsbillede ”Øh, jeg ska’ på toilet” fik jeg sagt.

”Med sokker på, så de bliver snavsede inden operationen?”

”Undskyld” fik jeg fremstammet. Det var uheldigvis oversygeplejersken som var på patrulje, og nu var jeg taget med sokker på! Der var ikke andet for end at dreje om på hælen og gå ind og iføre mig korrekt fodtøj.

Endelig kom portøren og hentede mig ud af oversygeplejerskens jerngreb. Flinker fyr ham portøren. Han parkerede mig uden for operationsstuen, og gik ind og gav overlægen alle de papirer, som oversygeplejersken havde udarbejdet + lidt mere til. Overlægen kom ud til mig, og jeg sagde til ham:

”Ja, men du skulle jo have fået følgesedlerne” Han lyste op ved min bemærkning og kørte mig ind på operationsstuen. Så sagde han med myndig stemme:

”Ja, men jeg hedder Broström og er overlæge, og den operation vi i dag skal foretage hedder Brogårds operation.” Så kiggede han op, holdt en kunstpause og sagde så:

”Nåhh... nåh nej – nej, det er omvendt. Jeg hedder Brogård, og den operation vi skal foretage hedder Broströms operation”

”Uuhhhh” fik jeg fremstammet, og blev endnu mere glad for den pil, der var tegnet på min fod, selv om jeg nu syntes, den var blevet en hel del mindre. Men den rare narkoselæge beroligede mig – denne gang med ord.

Så skulle vi tjeklisten igennem igen, og vi nåede til punktet: Dit fulde navn. Det serverede jeg så for dem.

”Hvad hed du?” sagde overlægen fra før – han havde det åbenbart svært med navne, så jeg gentog.

”Så er vi i familie sammen” sagde han (det forklarede jo mange ting). Her lå jeg på operationsbordet på Middelfart Sygehus og fandt ud af, at jeg har familie på Fynsland. Han var ud af Stadil-slægten eller Stajl, som vi siger i Vestjylland – Det lyder måske ikke af så meget, men for mig var det lidt af en oplevelse, og jeg ved ikke, om jeg blev mere rolig af den grund.

Nå, men inden narkoselægen slukkede lyset på mig, så skulle hun lige have af vide, om jeg havde løse tænder – og så måtte jeg altså grine – nu rabler det da fuldstændig for dem, tænkte jeg. Men hun forklarede så, at jeg skulle have en slange i halsen under operationen, og der skulle jo nødig gå nogen tænder tabt, når de henholdsvis monterede og afmonterede slangen.

Jeg synes stadigvæk, at jeg kan føle, at de trak slagen op af halsen på mig, da jeg begyndte at komme til mig selv. En sygeplejerske kaldte på mig. Jeg fik øjenkontakt med hende, og det første jeg fik sagt var:

”Hvad var min puls under operationen?”

”Den var på 42” svarede hun, som det var det mest naturlige patienterne spørger efter, når de vågner efter en operation. Og det er det ikke, for min egen kødelige far spurgte efter en smøg og en kop kaffe, som det første efter en knæoperation. Så jeg ved at spørgsmålene varierer - mig kunne hun ikke narre, men jeg må tilstå, at deres uddannelse må være go’, når de sådan har svar på rede hånd.

Jeg var alt for langt væk i min døs, til at be’ hende om at drible op til oversygeplejersken, og sige til hende, at jeg havde ret. Men jeg kom ret hurtig ud af min døs, for alarmen ved min seng gik hele tiden i gang, og sygeplejerskerne var hele tiden nede at slå den fra og justere. Jeg fik øje på apparatet, som jeg var koblet til. Blodtryk, åndedræt og puls, var de interessante tal jeg kunne følge med i. Det viste sig at alarmen gik i gang, når mit åndedræt kom under 10 i minuttet, og mit lå på 6 – 8 og det triggede alarmen. Det laveste jeg så, var 4 åndedræt i minuttet. Jo – jeg var i go’ kondition, som oversygeplejersken havde konstateret, og pulsen sagde 42.

Jeg blev igen hevet ud af min tågede verden med spørgsmålet:

”Forestil dig en skala, der går fra 1 til 10, hvor 1 er lidt ondt og 10 er På den skala, hvor ondt har du så?”

”Ja, men så ku’ jeg forestille mig et 1 tal” Svarede jeg.

Et kvarter senere:

”På en skala fra 1 til ...” ”10, 10 for hunden da”.

Efter 1 time kom jeg op på stuen, hvor de andre fra krigen lå. En ung mand på nogen og tyve havde åbenbart været igennem proceduren før, for han talte som en med 37 års erfaring. Alligevel skulle han høre sygeplejersken om, hvornår han måtte fjerne bandagen. ”Bare når det begynder at lugte”, fik jeg brudt ind.

Operationen gik godt på trods af de mange faresignaler, men jeg var lige ved at ødelægge det hele ved et styrt fra trappen. Valverde og Betinni spurtede om verdensmesterskabet, og det skulle jeg skynde mig ned at se, og ja så mistede jeg fodfæstet, og forstrakte senerne under fodsålen og måtte på morfin igen – den historie må I få ved anden lejlighed.